

Na cestě s Natálií Kocábovou a Hanou Robinson

Tento rozhovor je především o hudební souhře uvedených dam. Hany Robinson, skladatelky, zpěvačky a pianistky, která jako zatím jediná Češka vystudovala Berklee College of Music v Bostonu, a Natálie Kocábové, která s hudbou v podstatě vyrůstala a prodala se jako zpěvačka s fantasticky položeným hlasem. Již před dvěma lety se obě dámy sešly při spolupráci na albu Ohrožený druh Michala Horáčka. Jejich cesta pokračuje dál v rámci společných vystoupení. Více už se dozvíte z našeho rozhovoru, který vám přinášíme společně s fotografiemi zimně laděnými do pravého mongolského kašmíru, které jsme pořídili v kavárně Mlýnská na pražské Kampě.

Vy dvě jste se poprvé setkaly na hudebním projektu Ohrožený druh. Jak toto setkání probíhalo?

Natálie: Přišla jsem do studia a vůbec jsem netušila, že jdu zkoušet zazpívat písničku, která byla Hanky a kterou měla původně zpívat ona. Nemyslela jsem si, že Hanka je skladatelka, protože je to krásná mladá ženská a skladatele si člověk představuje trochu jinak. Navíc je to fantastická zpěvačka a pianistka. Více jsme se poznaly až během spolupráce na albu Michala Horáčka Ohrožený druh. Z nějakého důvodu člověk prostě pozná lidi, kteří jsou ti jeho spřízněni, a to Hanka je.

Hana: Od prvního momentu jsme si rozuměly. Dáváme si prostor, konzultujeme spolu, rozumíme si. Písnička Tramtárie byla sice moje, ale když jsem ji slyšela zazpívat Natálku, tak nebylo pochyb, že to tak má být.

Ale písničku Tramtárie dnes už zase zpívá Hanka, jak to?

Natálie: S Ohroženým druhem už nevystupuji. Ohlásila jsem na konci minulého roku, že dodělavám desku a nevyšly mi tři koncerty a zkouška, tak jsem jim dala vědět, ať se mnou na tohle nepočítají, ale jakmile se bude pokračovat, ať mi dají vědět. Že mám zájem. Od té doby se ale vše dělo beze mě. Tak jsem zavolala Horáčkovi, který mi řekl, že když mi nezavola, tak to znamená, že zájem nemá. Ale tak to přece nejde, potřebujete vědět jak ano, tak ale i ne. Mezi tím se začalo pracovat na DVD, pro které se se mnou nepočítalo a pak vyšlo najevo, že se se mnou nepočítá vlastně už od února. Vždycky jde o osobní zájmy. Budiž. Ale tohle nepovažuji za seriózní. Deska je skvělá a měla pro mě velký význam.

Hana: Osobně mě to moc mrzí, že s námi Natálka už nevystupuje. Vnášela tam takový ten mladý, rozervaný duch. Tak si ji chci „urvat“ pro sebe alespoň v těch našich vystoupeních.

Znamená to, že už vás s Ohroženým druhem neuslyšíme?

Natálie: Neuvažuji o tom, že bych se vrátila. Tento odchod je pro mě zásadní. Písničku Tramtárie zpívá Hanka. A zase to tak má být :-)

Plánujete spolu hudební počín v podobě společných vystoupení. Jak přesně bude vypadat?

Hana: Plánujeme společně komornější koncerty. První bude 21. 1. 2011 v pražském klubu Golem. Jde o recitál

písní jak z tvorby Natálie, tak i z mé, a dále o hudbu ve stylu Ray Charlese a starší americké šlágry, které nás baví. Jsme sladěné, a tak se nám společný projekt připravuje jedna radost.

Natálie, jaké je vaše nové album? Co od něj posluchači mohou očekávat?

Jmenuje se Walking on the A-bomb. Spolupracovala jsem na něm s Jiřím Burianem. Hudba je kombinace elektroniky a živých nástrojů, včetně významného smyčcového nástroje. Pohodová hudba, až taneční.

Použijete některé z vašich básní na vystoupeních mezi písněmi?

Tohle už jsem dělala kdysi, když mi bylo asi 17 let. Líbilo se to, ale ty moje básně jsou strašně těžké, dvojsečné. A pro vystoupení tohoto typu to není to pravé. Hudba je i tak k zamyšlení, tak neplánuji vkládat do vystoupení ještě básně.

U vás, Natálie, nejsou koncerty příliš obvyklé, nemýlím-li se?

U mě je to tak, že já miluji tvoření ve studiu a pak mám pocit, že vydáním desky to pro mě končí. Koncertování je pro mě docela náročné, protože to vyžaduje spoustu cestování, zakouřené kluby, po večerech být pryč, a to i vzhledem k tomu, že mám malého syna, moc nepreferuji. Raději chci jen několik koncertů, lepších a procítěných, aby byly komornější a přišli na ně lidé už jen proto, že to takhle je. Každý koncert by měl být takový „malý svátek“, událost, která člověka obohatí a těší se z ní. Ať už pro nás, nebo pro posluchače.

Znamená to, že si takový hudební program doprovodíte i coby moderátorky?

Hana: S moderováním mám zkušenosti a baví mě. I když se přiznám, že zvládnout obojí je trochu náročnější.

Natálie: Já se tomu také nebráním. Když zpívám, tak většinou koukám někam do stropu, vůbec ne na lidi. Prostě to tak mám. Na pódiu jsem

pak za introverta. Ale ten kontakt s lidmi, o kterých vím, že mají stejný hudební záběh, mám ráda.

Neuvažujete o nějakém mužském faktoru, který by mohl vaše vystoupení doprovázet?

Hana: Já už dva muže mám ve svém triu, se kterým také vystupuji. Ale dalším důležitým mužem je a mohl by být můj manažer Pavel Trčala, který je skvělý bavič! Pavel je tedy současně i můj bratr. Člověk, který dokáže lidi fantasticky strhnout, má nesmírný optimismus a smysl pro humor. Doplnujeme se a posluchači si to vždy užívají. Ale zda bude vystupovat společ-

ně i s námi dvěma, to se nechejme všichni překvapit.

Text: Michaela Lejsková

Foto: Petr Bartoš

www.doma.cz

www.kasmir.cz

Veronika Soukupová
kadeřnictví
Honzy Hlaváčka
Hotel Corinthia

www.www.toptop.cz

Jana Bulínová
vizažistka

www.vizazistka-janabulinova.cz

Magazín Best of

www.ibestof.cz

